

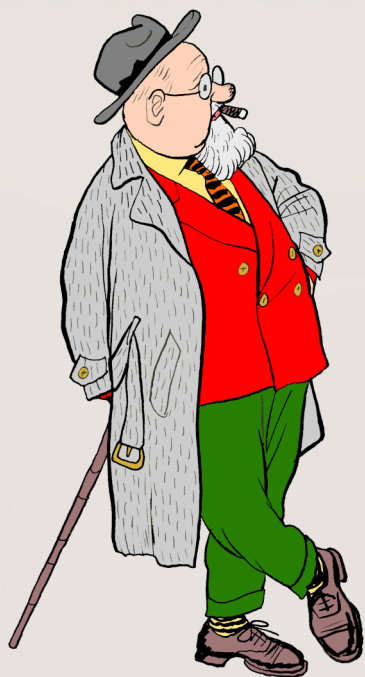


VENDELBOHUS

HAUSGAARD

The Danish Dane

med Martin Schack



SWEND
WAS THERE 



Fredag 28. april 2023

The Danish Dane

Så godt som alt er aldeles uforandret hos Hausgaard.

Bag en tilsyneladende løs strøm af snak - nogle gange så løs, at det lyder, som det kommer bag på ham selv - ved Niels Hausgaard lige nøjagtigt, hvad han gør. Og hvor han vil hen.

For eksempel har han et overordentligt veludviklet blik for noget nær ethvert tænkeligt udslag af dårskab og opblæsthed, meget af det samlet i en af hans figurer, den nærmest kvælende selvhøjtidelige arkitekt ("som giver ordet "træls" mening"...).

Hans vinkel på fysiske skavanker er også intakt ("min svigerinde plejer at gå i plisseret nederdel, men den dag havde hun shorts på - det var stort!").

Og på den ene side ved han - eller lader, som om han ved - at man skal nærme sig politiske emner med en vis forsigtighed.

På den anden side kan han (selvfølgelig) ikke lade være.

Så ligesom han en overgang har slået sig op som formand for Egoistisk Folkeparti, har han nu udtænkt en slagsang for Inger Støjberg, komplet med plads til folkedanser-tramp i gulvet (til ordene "Vi åd det fedeste flæsk") og det hele. Og et omkvæd om være noget for de blege, os på landet og dem med de bange blikke. Og om at retorikken aldrig kan blive for bredhøftet og tung.

Sådan svinger Hausgaards optræden konstant mellem håndkantsslag og det underfundigt håndlune.

I den ene ende en næsten ødsel byge af anekdotiske optrin om at optræde for meget tidligere soldater ("gamle mænd skal bare ikke gå i takt") og om en tilskadekommen, kronisk ynkelig bror - og i den anden ende noget, der mest af alt lyder som kampsange. Imod at pille fantasien og magien ud af børns verden - og imod at stå ret og gå i takt.

Her er ret rå sange med et kraftigt satirisk præg, men også poetiske, næsten sentimentale sange om at forstå den menige, sagesløse russer med i Ukraine-krigen - og såmænd også en hyldest til en hverdagens helte, junkfood-magikeren Mario i pizzeria'et.

Her er sange om at føle stolthed over, at nogen hejser Dannebrog for én på éns otte års fødselsdag - men også en voldsom sang om at deltage i begravelsen for en kynisk, underbetalende rigmand ("Der sørges, selv når narrehatte dør"). Og endnu en rå sang om meningen med VIP-afdelinger - at de er kedelige, men først og fremmest er sat i verden for at holde andre ude.

Og sådan når man endog særdeles godt rundt i følelsesregistret. Fra det komisk-fjollede i en præcist ramt, grinagtig hverdagssituation, der trækkes helt ud til kanten, til det direkte rørende - og ikke for ingenting falder aftenens vel nok mest dybtføjte klapsalver af som tak for en netop rørende sang til den afdøde hustru, "Kammerat, jeg savner dig" med de mange flotte, anerkendende bemærkninger, måske især "du var en smuk, begavet fest".

Med sig på scenen havde Niels Hausgaard Martin Schack - en af fremmeste tangentekvilibrister. Hausgaard beskrev hans musikalske evner meget præcist. 'Martin kan det hele og han er så dygtig, at ikke behøver at vise det hele hele tiden'

Martin Schack fik lov til at indlede andet set solo. Hausgaard introducerede ham: 'Nu spiller Martin solo, men jeg bliver her—hvis noget skulle gå galt!.

Typisk Hausgaard-humor

Tak for endnu en fantastisk aften